Rodna Gruda

»Slovenski obraz« Brine Svit

Slovenian Side of Brina Svit

Objavljeno dne/Published on: 05.06.2014
Avtor članka/Article Author: Rok Fink, foto: arhiv B. S.

V Buenos Airesu Brino že dolgo poznamo. Je namreč plesalka tanga in argentinska prestolnica Buenos Aires je na nek način tudi njeno mesto, vsaj tako pravi. Ima ga rada in se vanj ves čas vrača. Napisala je več uspešnih romanov, med njimi tudi roman o tangu z naslovom Coco Días ali Zlata vrata, ki ga je kot običajno sama prevedla v slovenščino, izšel pa je tudi v kastiljščini pri znani založbi Corregidor in v Italiji. Njena zadnja knjiga pa govori o nas, slovenskih Argentincih ali argentinskih Slovencih. V Franciji je izšla oktobra 2013 in zdaj pripravlja prevod v slovenščino.

Brina has been known in Buenos Aires for quite a while. She is a tango dancer and, as she says, the Argentine capital is in some way just right for her – she loves it and keeps returning there. She has written several successful novels, among them a novel about tango which she entitled Coco Díasor The Golden Door. As she normally would, she translated the novel into Slovenian all by herself. The novel was also published in Castilian Spanish and in Italian by a well-known publishing house Corregidor. Her last book discusses us, Slovenian Argentines or Argentine Slovenians. It was published in October of 2013 in France and now the author is preparing a Slovenian translation of the work.

Brina ne potrebuje reklame. A smo jo vseeno povprašali o njeni zadnji knjigi z naslovom Slovenski obraz.

Od kod ideja za tako nenavadno knjigo, kot je Slovenski obraz ?

Že deset let hodim v Buenos Aires. V začetku izključno zaradi tanga. Buenos Aires je bil zame predvsem mesto tanga in pisateljev, kot so Borges, Cortázar in Gombrowicz. A kmalu sem ugotovila, da se me dotika tudi drugače. Ravno preko tebe in zaradi tebe sem se začela zanimati za Slovence v Argentini. Ti si mi začel pripovedovati njihove usode in zgodbe ter me spoznal z njimi. In potem se je začela valiti kepa. Zazdelo se mi je, da moram iz tega nekaj narediti. Vprašanje je bilo samo, kako. Kar nekaj časa sem iskala obliko. In potem sem se odločila, da vas bom fotografirala. Da se bom te teme, emigracije in identitete, lotila skozi portrete, skozi obraze.

In zakaj je naslov v ednini?

Dobro vprašanje. Zato, ker je to knjiga o posameznikih in sočasno o identiteti na splošno; o tem, kaj pomeni pripadati nekemu narodu, govoriti njegov jezik, pa čeprav je to na drugi strani Zemlje. Kaj pomeni ta naš obraz, ki ga nosimo navzven in ga občutimo navznoter. Tu vstopi v igro tudi poljski pisatelj Gombrowicz, Gombro, kot ga sama imenujem, ki je priplul v Argentino nekaj let pred našo politično emigracijo, leta 1939, tri dni pred podpisom pakta Hitler-Stalin. Le da je prišel kot turist, gost inavguralne plovbe nove pomorske linije, ki so jo odprli med Gadanskom in Buenos Airesom. Prišel je za dva tedna, a ostal 24 let. Njegova usoda, njegovo težko življenje v Buenos Airesu, življenje emigranta, prepleta in povezuje usode mojih slovenskih obrazov. V bistvu imajo nekaj skupnega, ironično skupnega. Ne samo, da so tudi Slovencem rekli »Polacos« — vsi, ki so bili svetle polti in las, so bili za Argentince »Polacos« — medtem ko je bil Gombro pravi Poljak. In da so Slovenci hoteli na vsak način — recimo temu herojsko — obdržati svojo slovenskost, je Gombro naredil vse, kar je mogel, da bi izgubil svojo poljskost in preprosto postal pisatelj.

Ali si pomislila, da bi knjigo raje napisala najprej v slovenščini?

Sem, a sem si potem premislila. Bolje je tako! To daje temu vprašanju identitete in tudi zgodovine majhnega naroda univerzalen značaj.

Je bil tvoj založnik pripravljen izdati knjigo o Slovencih v Argentini? Najboljši, najbolj cenjen založnik v Franciji in najbrž tudi na svetu?

Očitno. In ne samo, da so jo izdali, ampak je zagledala luč sveta v najbolj elitni zbirki francoske literature.

In kdaj jo boš prevedla v slovenščino ?

Takoj ko mi bodo podpisali pogodbo. A to so druge zgodbe. Bolj banalne in manj zanimive kot zgodbe mojih likov iz Slovenskega obraza.

Za konec morda še nekaj tvojih vtisov o slovenski skupnosti v Parizu in Buenos Airesu. Ali se v slovenski skupnosti v Parizu giblješ?

Slovenska skupnost v Parizu je bolj kot skupnost skupek individuumov, tako da se družimo po afinitetah. Zdaj z enim, zdaj z drugim. Pred tridesetimi leti je bilo povsem drugače! Takrat smo bolj držali skupaj, še posebej med kratko vojno v Sloveniji, ko smo bili zelo aktivni. In uspešni.

Katere podobnosti oziroma razlike med pariško in buenosaireško skupnostjo si ugotovila?

Kot sem že povedala, smo se v Franciji Slovenci zelo individualizirali in formalizirali, pač po francosko. Občutek imam, da ste v Argentini manj formalni, bolj spontani drug z drugim. Takoj ko vas je pet skupaj, začnete prepevati. Kot smo peli zadnjič pred ministrstvom. (*) Sama prepevam v Sloveniji, tu z vami, a nikoli v Parizu.

Kako pa spremljaš situacijo v Sloveniji nasploh in posebno izseljevanje mladih? Se morda kdo obrača nate v zvezi z možnostjo zaposlitve in življenja v Franciji, Parizu?

Da, se obračajo. Zelo sposobni, visoko izobraženi mladi ljudje. Včasih se celo zgodi, da lahko komu svetujem in ga kam napotim.

Brina, hvala lepa, in veliko uspehov še naprej!

(*) Gre za slovesnost ob desetletnici vstopa Slovenije, Češke, Madžarske, Poljske in Slovaške v EU, ki je bila organizirana na ministrstvu za zunanje zadeve v Buenos Airesu in na katero je bila Brina tudi povabljena.

